

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Cursus Theologico-Moralis

Ad usum Tyronum elucubratus, Et in Quotidianis Prælectionibus
Quoad ea, quæ Moralis Theologia disputat De Sacramentis, & Censuris

Viva, Domenico

Patavii, 1723

Art. III. De Approbatione in Confessario requisita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40650

Ubi adverte primo, moribundum absolvi posse solum ab iis censuris, quæ impediunt susceptionem Sacramentorum, puta ab excommunicatione, &c., non vero a suspensione ab Ordine, vel ab Officio, aut Beneficio, ut patet ex ratione a Trident. tradita, videlicet ne hac occasione aliquis pereat. Immo Mendo putat, excommunicatum posse absolvi ab excommunicatione solum in ordine ad effectum suscipiendi Sacramenta, non vero in ordine ad effectum sepulturae, in ordine ad quem potest adhuc post mortem a iudice legitimo absolvi.

Adverte secundo, in iure præcipi, ut ab eo, qui in casu necessitatis absolvitur, exigantur quædam juramenta: Sic ab incendiario, a percussore Clericorum, ab excommunicato excommunicatione Bullæ cœnæ exigitur juramentum de stando mandatis Ecclesiæ, seu servandi; quod ea occasione inunctum fuerit ab Ecclesia, seu a Superiore absolvente. Præterea ab eo, qui non potest statim satisfacere parti læsæ, exigendum est (si debitum sit pecuniarium) primo loco pignus; secundo, si pignus haberi non possit, fidejussio, ac demum, si nec fidejussio haberi possit, juramentum de satisfaciendo; & habita hac cautione vel pignoratitia, vel fidejussoria, vel juratoria, potest absolvi. Verum Dian. part. 2. tract. 16. resol. 44. cum Navar., Valero, Henr., Peliz., Tamb., aliisque tenet, quod quando absolutio datur tantum in foro conscientiæ, satisfit per firmum propositum de stando mandatis Ecclesiæ, & satisfaciendi parti læsæ, si non possit statim satisfacere; eo quod hæc juramenta, & cautiones in iure exigantur pro foro exteriori: Quod ostendit praxis Confessariorum, qui non solent in casibus expressis hæc juramenta, aut cautiones exigere. Unde saltem dicendum, quod ea ju-

ra, etiamsi pro foro conscientiæ exigantur juramenta, vi consuetudinis tamen non amplius obligent.

Advertendum tertio, absolutionem ab excommunicatione reservata, etiam canonis, *Si quis suadente diabolo*, tunc in articulo mortis conferendam esse cum onere se præsentandi cessante periculo, quando pœnitens est excommunicatus denunciatus, ut docet Dian. part. 3. tract. 14. resol. 63. ex Januario, & aliis; tum quia textus ille Capitis *Eos qui*, loquitur de excommunicatis denunciatis tantum; tum etiam, quia non amplius habet locum hujusmodi onus post Trident. asserens, in articulo mortis nullam esse reservationem; Quare Trident. correxit quoad hoc jus antiquum, dum oneris ab eo impositi non meminuit. Quando autem quis absolvitur ab excommunicatione reservata propter impedimentum perpetuum, non debet obligari ad comparandum; cum impedimentum perpetuum cessare non possit; secus vero si absolvitur propter impedimentum temporale.

ARTICULUS III.

De Approbatione in Confessario requisita.

- I. *Solum ad audiendam Confessionem Secularium requiritur aut Approbatio ab Episcopo, aut Parochiale Beneficium in Confessario. Præterque Parochus jurisdictionem erga suas oves delegare alteri Parocho, ac Sacerdotibus ab Episcopo proprio alibi approbatis.*
- II. *In quo differat Approbatio a Jurisdictione?*
- III. *Jurisdictione dari debet ab Episcopo vel Parocho, cui est subditus pœnitens; Approbatio vero datur ab Episcopo Confessarii.*
- IV. *Episcopus potest aliquem ad examen*

men non admittere, non tamen potest illum non approbare, si miserit, & sit idoneus.

V. Regulares ab Episcopo approbati, ut valide absolvant, non indigent facultate proprii Prælati.

I. Trident. sess. 23. cap. 15. hæc habet: Decernit Sancta Synodus, nullum, etiam Regularem, posse confessiones Secularium etiam Sacerdotum audire, nec ad id idoneum reputari, nisi aut parochiale beneficium habeat, aut ab Episcopis per examen, si illis videbitur esse necessarium, aut alias idoneus iudicetur, & approbationem, quæ gratis datur, obtineat.

Sequitur hinc primo, Approbationem hanc Episcopi requiri ad validitatem Sacramenti; non secus ac requiritur potestas Ordinis, & jurisdictionis.

Sequitur secundo, non requiri huiusmodi approbationem ad audiendas confessiones Regularium, adeoque Regulares posse a quolibet simplici Sacerdote absolvi de licentia suorum Prælatorum, qui jurisdictionem conferant. Nomine autem Regularium veniunt etiam Equites S. Joannis, S. Jacobi, Alcantaræ, Calatravæ, &c. ex Joan. Sancio, & aliis apud Dian. par. 3. tract. 20. resol. 30., & Leand. disp. 11. quæst. 47.; quia omnes isti sunt vere religiosi. Quamvis autem nomine Regularium veniant universim etiam Moniales; At hæc ex decreto Gregor. XV. confiteri debent Confessarius approbatus ab Episcopo.

Ubi notandum, Clem. X. in sua septima Constitutione, quæ incipit, *Superna*, tribuere facultatem, ut si Seculares, qui in Monasteriis, seu Collegiis Regularium degunt, & sunt familiares, ac continui commensales, absolvi possint a Prælatiis eorundem Regularium, & a Confessariis eorun-

dem Monasteriorum; quod tamen non conceditur aliis famulis, qui Monasterio inserviunt. Et in eadem Constitutione loquendo de Monialibus decernit Pontifex, quod ad audiendas Monialium confessiones requiratur specialis approbatio; Et quod approbatus ad audiendas confessiones unius Monasterii non censeatur eatenus approbatus ad audiendas confessiones alterius Monasterii. Imo confessarii extraordinarii deputati ab Episcopo ad Confessiones alicujus Monasterii pro una vice audiendas non possunt vi talis approbationis iterum earundem Monialium Confessiones audire. Ubi notat Platelius n. 875., quod licet Pontifex loquatur de Confessariis Regularibus, id a fortiori dicendum de confessariis secularibus, utpote minus privilegiatis.

Sequitur tertio, Approbatione hac non indigere eum, qui Parochiale, seu Curatum beneficium obtinuit; Unde poterit extra diæcesim a quolibet aliquo Parocho advocari, ut illum adjuvet ad audiendas confessiones; non secus ac Sacerdos approbatus. Nomine autem beneficii parochialis ex Suar. disp. 39. sect. 4. venit non solum Parochus, sed etiam habens Vicariam perpetuam, & Rectoriam parochiæ; & qui habent superiora beneficia, ut Episcopi, Archiepiscopi, Abbates nonnulli habentes beneficia cum jurisdictione ordinaria in foro externo. Non comprehenduntur tamen Prælati regulares, quamvis pariter habeant curam animarum, instar Parochorum, ut communiter docent Doctores cum Suar. de Penit. disp. 28. sect. 8. contra Henr., Joannem Valerum apud Lug. disp. 21. num. 1., & alios cum Bossio apud Dian. part. 2. tract. 16. resol. 44., & part. 5. tract. 12. resol. 51., quia Trident. expresse voluit, Regulares subjacere examini Episcoporum, nul-

la facta distinctione Prælatorum; Ubi autem lex non distinguit, nec nos distinguere debemus. Quamvis Dian. loc. laudat. probabilem putet, & Boscius in praxi tutam sententiam oppositam: Equidem non altipulor: Illud est certum, quod si Parochus suum beneficium curatum dimisit, approbatione Episcopi indigeat deinde ad confessiones audiendas, quia non amplius habet, sed habuit beneficium parochiale.

Sequitur quarto ex Suar. disp. 28. sect. 5. Episcopos, & Prælatos seculares non posse eligere sibi in Confessarium, nisi vel Parochum, vel approbatum ab Ordinario; Et ab Alex. VII. damnata est illa propositio dicens: *Qui beneficium curatum habent, possunt sibi eligere in Confessarium simplicem Sacerdotem non approbatum ab Ordinario.*

Sequitur quinto, non posse Parochum delegare jurisdictionem suam relate ad suos Parochianos simplici Sacerdoti, sed probabiliter posse illam delegare vel alteri Parocho, vel Sacerdoti alibi approbato ab Episcopo. Ita communis Doctores apud Lug. num. 6. contra nonnullos; & apud Dian. part. 5. tract. 12. re. fol. 47. Ratio est, quia hoc decretum Trident. factum fuit ad tollendum Parochorum abusum, qui ineptis oves suas committebant. Advertitque Fagund. de Præcep. Eccl. lib. 3. num. 48. ex Sanch., videri satis esse etiam approbationem factam ab Episcopo cum aliqua limitatione; Verbi gratia, ad viros tantum, dummodo cateroqui sit idoneus.

Utrum autem Parochus possit Jurisdictionem erga suas oves delegare Regulari alibi approbato ab Episcopo? In exposit. thes. XVI. confixæ ab Alex. VII. dixi, non esse improbabile, quod possit, dummodo Episcopus non supponatur invitus.

II. Sequitur ultimo, Approbationem diversam esse a Jurisdictione, cum possit aliquis habere approbationem sine jurisdictione: Est enim approbatio testimonium, & iudicium de sufficientia, & idoneitate Sacerdotis ad audiendas confessiones. Quare per solam approbationem nulla jurisdictione, nec potestas confertur.

III. Queritur nunc primo; A quam Episcopo approbari debeat confessarius? ab Episcopo confessarii ne, an pœnitentis, an ab utroque, an ab Episcopo loci, ubi fit confessio, an a quocunque?

Respondeo cum communiori, quod ab Episcopo Confessarii. Ita Suar. disp. 28. sect. 6., Bonac., Fagund., Con., Lug. disp. 27. num. 35.: Estio alii in alia sint opinione, & varias responsiones Sacrae Congregationis super hoc adducunt. Ratio est, quia approbatio est actus jurisdictionis, adeoque nequit exerceri, nisi in subditum; ergo Sacerdos approbandus est ab Episcopo, cui est subditus, vel ratione domicilii fixi, vel transientis, vel ratione originis, vel ratione beneficii, ut docent Hurt., & Fagund.

Hinc sequitur primo, quod jurisdictione dari debeat ab Episcopo, vel Parocho, cui est subditus pœnitens: Contra vero approbatio dari debet ab Episcopo, cui est subditus confessarius. Regulares vero, qui jurisdictionem habent a Pontifice, & indigent approbatione Episcopi tamquam requisito essentiali, approbati debent ab eo Episcopo, in cujus diœcesi versantur, juxta decretum Urbani VIII. relatum a Lug. num. 28.

Sequitur secundo, ab eodem Episcopo, cui est subditus pœnitens, posse dari approbationem Confessario non subdito, dummodo sit in diœcesi talis Episcopi; Verbi gratia, potest Episcopus Neapolitanus dare

ap.

approbationem Sacerdoti Nolano relate ad confessiones audiendas Neapoli; quia Sacerdos Nolanus, dum est Neapoli, censetur subditus Episcopi Neapolitani: Non secus ac poenitens Nolanus, dum versatur Neapoli, potest confiteri confessariis Neapolitanis, quia censetur subditus Episcopi Neapolitani.

IV. Quæritur secundo; An possit Episcopus Sacerdotem, quem iudicat idoneum, non approbare?

Respondeo cum Con., & aliis communiter negative; esto possit illum ad examen non admittere, saltem si sit secularis. Ratio est, quia approbatio non est gratia, sed actus iustitiæ post felicem successum examinis; Quare, si Episcopus illum non approbat, peccat graviter, cum sit in re gravi actus iustitiæ. Potest tamen Sacerdoti approbato iurisdictionem denegare; siquidem delegatio iurisdictionis est gratia: Quia tamen, ut diximus, iurisdictione Regularibus conferitur immediate a Pontifice, ut constat ex eorum Privilegiis; ideo Regularis statim ac est ab Episcopo approbatus, habet iurisdictionem in diocesi talis Episcopi, ita ut solum intra diocesim illam possit confessiones audire, ex Bulla Clem. X. Quod si Episcopus injuste alicui approbationem denegaret, aut illam injuste limitaret, non eatenus hic posset valide confessiones audire; ut advertimus articulo primo, numero undecimo; & constat ex iis quæ diximus exponendo thesim XIII. ab Alex. VII. confixam, quæ habet: *Satisfacit præcepto annuæ confessionis, qui confitetur Regulari Episcopo presentato, & ab eo injuste reprobat.*

V. Quæritur tertio; An Regulares indigeant approbatione, & licentia proprii Prælati, ut possint Secularium Confessiones audire.

Respondeo, ea non indigere ad

valide conferendum hoc Sacramentum, ut communiter docent Doctores apud Dian. part. 1. tract. 11. resol. 15. contra alios relatos a Leand. quæst. 75.

ARTICULUS IV.

De Prudentia, Probitate, & Scientia in Confessario requisita.

- I. *Minister hujus Sacramenti debet in statu gratiæ illud administrare, nisi urgens necessitas id non permittat.*
- II. *Prudentia pariter in eo requiritur propria Judicis, ac Medici Spiritualis; Ac scientia consentanea.*
- III. *Quanam precipue scienda sunt a Confessario ad licite absolvendum?*
- IV. *Quid, si dubitet, an præditus sit scientia debita?*
- V. *Qui advertit, Confessarium esse insufficientem ad ferendum iudicium Sacramentale super peccatis expositis, debet confessionem apud doctiorem repetere.*
- VI. *Debet Confessarius saltem scire dubitare, ita ut possit in rebus difficultioribus Auctores, vel doctos consulere.*

I. **A**D licite administrandum hoc Sacramentum, in Ministro requiri Probitatem, Prudentiam, & Scientiam, indubitatum est. Circa Probitatem satis est, ut sit in statu gratiæ, quando illud administrat; Unde conscius peccati mortalis, nec non dubius de illo debet vel contritionem, vel attritionem cum confessione præmittere, antequam absolvat; Nisi tamen urgeat necessitas absolvendi moribundum, quæ non det locum contritioni.

II. Circa Prudentiam, requiritur, ut possit boni Judicis, & Medici spiritualis munere fungi; cum utrumque